

i et Land, hvor man med koldblodig Nysgærrighed — ja med Skadefryd — betragtede disse Tog af stakkels Hjemløse, der dreves gennem Landene som Pestbefængte og ofredes til Nød og Undergang i selve Kristendommens Navn!

Det gav pludselig et Ryk i hende. Der gik et Par uniformerede Politiembedsmænd over Torvet derude — to ægte prøjsiske Beamter-Skikkelser med Slæbesabler ved Siden og Sølv-pauletter paa de alenbrede Skuldre. Hun havde et Par Minutter forinden set dem udenfor Ventesalen, hvor de et Øjeblik havde stillet sig op i Døren og med den uanfægteligste Inspektions-Mine overskuet den sørgelige Scene . . . Aldrig kunde hun siden glemme disse to Mænd, der var saa nøje skabte i Billedet af det Samfund, de ved denne Lejlighed repræsenterede. Saa uudslætteligt havde deres Skikkelser præget sig i hendes Erindring sammen med alt det andet, hun i denne Time havde set og oplevet, at hun aldrig kunde tænke derpaa uden at se ogsaa dem lyslevende for sig med deres brutale Ansigter og overmodige Miner. Og altid priste hun sig da lykkelig over, at hun ikke havde haft et Mordvaaben i Haanden i hint Øjeblik. Hun følte nu bagefter, at hun kunde have været i Stand til hensynsløst at dræbe dem med egen Haand.

I Sammenligning med de Sindsrystelser, hun i det hele under Opholdet paa den berlinske